

TAMÁS KINCSÓ

A cigi

Nyáron beleszívtam az unokahúgom elektromos cigijébe. Nagy volt, fekete és nyomni kellett rajta egy apró gombot. Nehezen boldogultam. Ő nyomogatta helyettem. Tetszett a dolog.

Nem bírom a cigarettát. Büdös. Innom kell sokat, hogy rágyújtsak. Annyit nem szabadna inni soha, de vágyom rá, hogy karikákat fújhassak és füstölögjek néha. Az ezoterikus masszórral való találkozásom óta vágyam egy fokkal erősödött.

Eldöntöm, ha már a kutyákra kiadtam hatszáz lejt, most én jövök. Úgy tudtam, száz lejbe beleférhetek. Egyenesen a boltba megyek.

Gravírozás, vízpipák, füstölők. Kicsit bazáros, kicsit összevissza, első pillantásra nem is látom, amit keresek. A fekete hajú copfos elárusítónő erős helyi akcentussal beszél, hangja karakteres, mély.

– Jó napot kívánok – mondom, amikor végre rám néz.

– Jó napot – feleli a hölgy.

Eddig kiszolgált kedves alapossággal.

– Elektromos cigarettát keresek.

Mutatja, egy megvilágított vitrinben, mi van. Venne ki egy feketét.

– Fehéret szeretnék, a legvékonyabbat.

A pultra rakja a dobozt. A tárgyat, amit keresek, elegánsan öltöztették, úgy néz ki, mint egy iPhone. Két darabban, párhuzamosan elhelyezve, mint egy ékszer vagy egy szétszedett töltőtoll. A nő kiveszi, összecsavarozza, kezembe adja. Egyik felébe belátok, a másik szürke, lekerekített. Kiderül, nem jön ki száz lejből, majdnem a duplája.

– Melyik felét kell szívni?

– Jár bele egy szipka – veszi ki a kezemből.

Kutat, matat, felhelyez. Visszaadja.

– Ennél kisebb nincs?

– Nincs. Nem is volt.

– De nem biztos, hogy nem lesz – forgatom a rudat.

Most néz a szemembe először. Eddig az arcomat, a ruházatomat fürkészte.

– Mi jár bele? – fordulok ismét a szekrényhez.

– Esszencia – mutat végig egy sor kis, szemcseppre emlékeztető, műanyag palackon.

Kezdené sorolni.

– Olyan, amiben nincs nikotin, milyen ízű van?

– Csak sima, ha jól tudom.

Benyúl, fogja a legnagyobbat a sor elejéről és kiveszi.

TAMÁS KINCSÓ (1982, Csíkszereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsi-szentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Első kisprózait az Irodalmi Jelen közölte, írásai online és nyomtatott folyóiratokban jelennek meg.

- Aroma free. Nicotin free – olvassa.
- Sima glicerin? – kérdem, addigra olvasom a címkéket.
- Igen.
- Ezt kérem – mutatok a kezére. – Bele is teszi?
- Pillanat – mondja és sarkon fordul, eltűnik a raktárban.

Nem sokáig barátkozhatok a tárgy méreteivel. Megjelenik egy alacsonyabb, szemüveges hölgy, halvány mosollyal az arcán. Halkan köszön, és rögtön dobozokat nyitogat. Nem néz rám, úgy mondja:

– Ennek újfajta szipkája van. A régiekben szivacs volt. De ez a glicerin elég viszkózus. Kipróbáljuk.

Tölti a glicerint a szipkába. Utána szétcsavarozza a cigarettát, odébb megy, a pult mögötti számítógép mellé.

- Most töltjük egy kicsit az akkut.

Kérdem, beléphetek-e. Eltávolodtunk egymástól. Persze. Kérem, hogy tegeződjünk. Nem nézem, hová mit dug, követhetetlen, amit csinál. Led kigyúl, pislog. Közben mondja, mint a mobiltelefont, az akkut az első három töltés alatt formatálni kell. Akadékoskodok, hogy én ilyen telefont már rég nem láttam, amire ezt mondanák. Soknak tűnik rögtön háromszor tizenkét óra cigi szünet. Kis idő múlva csavarozza össze. A kezembe adja.

Még egyszer megnézem alaposan, mielőtt beteszem a számba. Szép. A szipka felőli harmadánál aranycsík, mint a töltőtollamon. A másik végéig vékonyan arannyal csikozva, mintha cigarettapapír borítaná. Szívom. A vége kékül. Édes nagyon, de kifújni nem lehet semmit. Grimaszt vágok, erősödik számban az édes íz. Ismerős. Nézem a szipkát. Törlöm az ujjammal.

- Nem jött semmi? – kérdi a szemüveges aggódó arccal.
- De. Glicerin. Folyadék.

Nem szabadna. Nem érti. Biztos az új szipka az oka, de kicseréli, mondja, hoz mást. Ismét egy próba. Az eredmény nem változik. Várakozóan néz rám. Mintha döntést várna. Döntök.

– Figyelj, nekem annyira nem kell. Ha nem úgy működik, ahogy szeretném, kifizetem az anyagot, amit beletettünk és adom vissza.

Most már senki nem mosolyog, csak áll vagy matat. Nézem a fehér jószágot a kezemben. Alig hosszabb, mint egy hosszú Kent.

- Hogy működik, elmagyarázod? – kérdem végül a szemüveget.
- A nikotin a cigiből bekerül a vérbe, ott aztán kifejti a hatását...
- Nem az. Azt tudom. És ebben nikotin sincs. Ez hogy működik? – bökök hangsúlyosan a készülékre. – Mi történik tulajdonképpen?
- Van benne egy porlasztó. Porlasztja a glicerint. Füst lesz belőle – jön a halk, tagolt válasz.

- Jó, jó, de hogyan? – kérdem. – Hő által?
- Igen, hő által – tárja szét karját a szemüveges és bólint.
- No, lám.

– S nem lehet, hogy nincs feltöltve, amiatt nem tudja eléggé felmelegíteni?

– De. Kipróbáljuk most ezzel az akkuval is.

Kihúz. Szétcsavaroz. Becsavaroz.

– Ezt csak dugom a laptopomba? – nézek a kábelre, ami összeköti a fél cigimet a konnektorral.

– Igen – pillant fel a szemüvege alól.

– De király!

Végre elmosolyodik. Az új akkuval füst jön, folyadék nem. Karikákat fújok. Nem bírom abbahagyni. Egyre vastagabbak, szebbek. Amíg intézzük a pénzes oldalt, kérдем:

– S arról valami hír, hogy a glicerin pár hónapon belül okoz-e tüdőrákot?

– Manapság már minden rákot okoz – tárja szét nagyra a karját a fekete hajú. – Utána kell nézni.

– Utánanéztam. Nem találtam erről semmit. Köhögök. Régóta, amúgy.

– Látod, még neki se fogtál, máris köhögsz – így a fekete.

Faggat, egyáltalán dohányoztam-e valaha. Mondom, hogy nem jellemző.

– Csak, amikor rád jön az ötperc – mondja a fekete, és már nem fél, hogy megsértődök, mert háttal a pultnak dőlve eregetem a füstöt. Vízpipák színes sora áll a felső polcokon.

– Pontosan – válaszolom.

Ettől még jobban megbátorodik és beszél:

– Ez a cigi akkor biztos valami hiányt pótol.

Elhárítom, hogy manapság már ezt rá lehet fogni mindenre. Amúgy pedig: biztos. Jó helyet találok neki a táskámban. Kényes jószág, ha egy mód van rá, felállítva kell tartani.

– Ezt ne hagyd itt! – mosolyog a szemüveges és elegáns, fehér papírzacskót emel a magasba.

Átveszem.

– Ebben mi van? – kérdem, miközben belelesek. – Mert ami nekem kell, az már nálam.

– A többi része.

Azonnal innom kell egy kávé. Elköszönök, elhúzó az autóval. Vezetés közben szedem szét a dobozkákat, keresem a kábelt, amit a laptopomba dugok. Nyitom a dobozt. Hát ott a cigim. Szétszedve megint, pedig a táskámba tettem. Megnézem, ott van. A fehér dobozt bársonyozott lemez választja ketté, alul mindenféle kisebb dobozok. Egy nagyobbacska még kibontok. A falba járó dugasz van benne. Tekerem a volánt, megyek vissza.

A szemüveges gravíroz. A fekete hajú a pult mögött tesz-vesz. Mindketten rám néznek, amikor belépek, a szatyrot lengetve.

– Valami gond van?

– Szerintem nektek hiányzik egy cigitek, nekem meg egy USB kábelem – mondom mosolyogva.

A szemüveges komoly arccal elveszi a kezemből és szemrevételezi a szatyortartalmát.

– Látod, itt is van egy – mutatok a dobozra, amikor kinyitja.
– És egy nálad – néz rám.
– Igen.
– Kettő van egy dobozban – mondja.
Bontogatja a kicsi, fehér kazettákat alatta.
– Drága kicsikém, a kábel pedig itt van ebben.
– Hogyhogy? Két cigit vettem? – térek magamhoz végre.
– Igen. Amíg az egyiket töltöd, szívod a másikat.
Kicsit körülnézek, mielőtt odahajolok hozzá:
– Ne basszál! – mondom sűgva, hogy más ne hallja, a boltban a fekete folyamatosan vevőkkel egyeztet.
– Vagy az egyiket odaadod a barátnődnek – mondja a szemüveges.
– Nincs barátnőm – válaszolom elgondolkodva. – De talán a férjemnek megtetszik.
– Ő dohányzik? – szól bele a fekete copfos.
– Hát, napi egy szálát. De ez inkább azt jelenti, hogy kínlódik, nem?
– Valószínű.
Feldobódok egészen, sietnék ki, de az ajtóból nevetve visszaszólok:
– De töltöm csak nekem lesz, mert abból egy van. Ha lemerül, haza kell jönnie!
Bevágódok az autóba. Mennék a kávéért, amit kívánok a cigi mellé. Messziről látom Haik autóját a teázó előtt. Akkor viszont irány haza, a gyerekekhez. Otthon a szatyrot berakom a karácsonyfa mögé. Mindig húsvétig tartom a fát. Egyetlen dézsás fenyőnk, ami az elmúlt három évben túlélte a telet, szintén tavaszig állt feldíszítve. Bizonyára rosszul viselné a szerb luc, ha megfosztanánk díszeitől. A fagyok elmúltával kiültetem az udvarra.
Este hazajön Haik megnyiratkozva. Én vagyok a család fodrásza, legalábbis így volt eddig. Eddig tetszett. Most már a fizimiskája is idegen. Másnap reggel, amikor dül-fül a házban, mondom, van még egy e-cigim, kettő volt egy dobozban. Akarja-e, mert én rá gondoltam.
– Te? – dübörög a lépcsőn lefelé. – Te soha nem gondoltál rám!
Így legyen akkor.

Bikaviadal

Haik futni indul. Miután kimegy a kapun, fekete folt marad a benti oldalon. Nemez nem hiszi el, hogy nem mehet ő is. Haik a fiunkat, Milánt kérdi, nyáron megy-e vele Csehországba maratoni futásra. Kutyát nem visz magával, hogy a tempóra és magára koncentrálhasson. Amíg távol van, Nemez végig a kapu előtt várja.

Visszatérve Haik egyenesen beront a házba. Fújtat, mint bika az arénában. Erős a futástól, bemelegedett, tele energiával. Minden baj, amit csinállok, vagy csináltam valaha. Amit nem, az még nagyobb baj. Ma reggel hirtelen mindent lát, és nem tetszik neki. A gyerekekkel nem törődöm, a háztartást nem én vezetem, soha semmi nincs rendben, hány nőt hozunk még ide, hogy elvégezzék, ami egyedül az én dolgom.

Úgyesen elengedem magam mellett egy centiméterrel. Egyre bőszül. Amikor levegőt vesz, mondom:

– Még ma indulok, és beadom a válókeresetet.

Három évvel ezelőtt megtörtént már. Végigszenvedtük a nyarat egymás mellett, végül nem jelentünk meg a tárgyaláson. Akkor rosszul időzítettem. Talán így van kitalálva, négy-öt hónap alatt az ember elveszíti a lendületét és az ügyvédi előleget. Egy éven keresztül küldte a bíróság a papírt, hogy várnak szeretettel, a dossziénk él. Ismerem a járást, nem probléma. Már egy évvel az esküvőnk után is válni akartam Haiktól. Harmadik az isten igaza.

Tünde sírva fakad veszekedés közben. Haik eltakarítja, föl az emeletre. Visszajön a konyhába és mondja tovább, mi mindent nem csinállok jól, és hogy minden az övé, amit az elmúlt két évben vásároltam. A nyomtató is, úgy nyúljak hozzá. Elképedve nézek rá.

Az első szünetben Tünde után megyek, megnézem, mi van vele. Ül az ágyán, a fal felé fordulva, arcát két párna közé fúrja. Milán lassan tér magához, ébredszik, még csak most ül fel a sátorban, ahol eddig aludt. Haik felrobog megint, közben dühöng, hogy mindennek én vagyok az oka. Lejövök a cigimért. Amikor felérek, Haik lerobog, döng alatta a lépcső.

Magamhoz édesgetem Tündét.

– Gyere, most megmutatom, hogyan működik az elektromos cigarettám. Fújjak neked karikákat?

Mosolyog, persze, hogy igen.

– Miután tátá elmegy, jó?

Bólogat. De nincs szerencsénk. Haik még a házban van, hall minket. Felrobog megint: „Micsodaaa!?” Tündével letelepszünk Milán matracára, ahonnan teljes kilátás nyílik a kapura és a parkolóra. A lányom nem sűrget. Milán mezítláb, pizsamában magyaráz a két szoba közti folyosón valami játékot az apjának, aki viszont minden idegszálával minket, lányokat figyel.

Fújok Tündének karikát. Szereti elkapni, szétrombolni őket. Milán kilép a műanyag játékvilágából, mellénk telepszik.

– Na szép! Ez a mai lecke? – kérdi Haik gúnyosan.

Mármint, hogy cigaretta meg füst meg karikák. Majd hangot vált és kérdi, ma tanulunk-e.

– Milyen nap van ma? – kérdem.

– Péntek.

– Nem. Ma sem tanulunk még – mondom. – A gyerekek köhögnek, Tünde betegebb, mint tegnap.

Milánnak már szoltam egy ideje, húzzon zoknit, öltözzön fel. Átmegy a másik szobába levetkőzni, hogy a pizsamáját este megtalálja a sátorban. Ezt az egyet jól csinálja, csak nagyon lassan. Az emeleten hűvös van reggel. Alul pizsama, felül semmiben jön közénk, a szobájába. Ruhái, amiket fel kellene vennie, a matrac mellett hevernek, amin ülünk.

– Öltözz fel, kérlek.

Leül a matrac sarkára, tüntetőleg, háttal. Ő is akarja látni a karikákat.

– Előbb öltözz fel, kérlek. Addig Tündének sem fújok.

Ő is akarja látni a karikákat, nyafog.

– Addig nem, amíg fel nem öltözől! – mondom határozottan.

Ismerős. Hozzá már nincs türelmem, Haik reggeli műsora kimerít. Nem vagyok pszichológus, aki soha nem kiabál a gyerekére. Nyomom a hangsúlyt, minden következő mondat erősebb. Figyelmeztetem, így nem ér el semmit, csak azt, hogy Tünde várja a karikákat. Lehajol egy legós dobozért. Ül, csóré hátát felénk fordítva még mindig. Kezdi mondani a legót, mint apjának az imént. Mondom, hogy nem érdekel. Ha őt hallgatom ahelyett, hogy öltözne, egyre betegebb lesz. A józan érv hat rá a legkevésbé. Fogom Tündét, aki ma reggel nem tud járni, annyira fáj a lába. A hátamon viszem.

– Mi megyünk le karikákat fújni.

– Várjatok meg engem is!

– Megvárunk. De felöltözve gyere le.

Ennünk kellene, de se kedv, se étvágy, se reggeli. Haik végül kivágtat a Subaru-jával a kapun.

A gyerekek elterülnek. Tünde a kanapén, Milán a kályha előtt a padlón. Emőkének át kell lépkednie főzés közben. Tünde egész délelőtt vonszolódik, félig nyitott szemmel, mint egy zombi. Mondom, induljon, feküdjön le. Rég nem alszanak napközben, de most fogja a plüssét és bújik az ágyamba csak úgy, ebéd előtt. A helyemre fekszik. Nem telik el öt perc, a házvezetőnő jelzi, hogy alszik.

Túléljük a viadalt. Tündének és nekem jut egy-egy fül a bikából. Milán kivételesen nagyon várja haza az apját. Hiába, na, a fiúk mások.

Délelőtt megáll a Subaru a ház előtt. Beszalad. A kaput nyitva hagyja, a kutya indul. Mire az első ajtóhoz érek, hogy kiáltsak, látja Nemezt szembejönni, visszafut, becsukja a kaput. A házba nem néz be. A kicsi házból elvesz

valamit, ott lakik. Az is lehet, jött ellenőrizni, itthon van-e az autóm vagy elmentem a városba válni.

– Futóbolond – mondom hangosan.

– Ki a futóbolond? – kérdi Milán.

Tetszik neki az új szó.

– Tátá. De csak, mert nincs kedvem kutyák után szaladgálni most – magyarázom magam.

Bólintanak, hogy rendben. Dolgozhatok végre. Tünde kérdi, én ugye nem hagyom el őket soha. Felém fordul, várja, hallani akarja a választ.

Este Haikot hívom telefonon, hogy mennék Almásra hétfőn. Gyerekek nélkül, ha lehet. Ha nem, akkor viszem őket is. Másnap délutántól vasárnap estig itthon tud maradni velük, válaszolja. Az jó. Vasárnap estig haza sem jövök.